innimessed ka, kes moga laua åres istusid, issearranis üks silledaks kûritud paks wannamees, kes mo wasto istus, se olli, nago olleks ta sinnikiwwi astjast wälja kistud. Akkendel ollid sinnised ride katted päikesse warjuks ees, mollemilt poolt kattid läikisid päikesse joned nago noled tummedasse tuppa.

Laua peale kanti kallist kaljo kitse pradi, awwikalla, agga minno su ei tahtnud waewaks wötta köhhule middagi anda. Ma teadsin, et sõma peale jeá tükka laua peale tuakse ihho karrastusseks süa, mo südda hüdis jubba enne aega: toge jeád, — jeád! Ja kui wimaks jeád todi ja mo laua-sõbrad ühhe-teise wõido jeád krompsisid, nago tahhaks nad põhjama merrehooste õigust käest wõtta, siis weddas mõtte selle hea karrastusse peale mo allumisse lõua lu pealmisse wasto, et ma mitte killukest hammaste wahhele polleks saand. Mul tõusis tahtminne jälle wälja minna. Siis tulli trahteri tener, nõudis sõgi rahha, — ma pistsin käe põue-tasko, enná õnnetust, — ollin rahha kotti koeo unnustand, mis nüüd tehha?

Agga siis jõudis mulle sille sinnikiwwi karwa wannamees appi, ütles trahteri teenrile täie suga: „Mis arro se on! se mees polle sutäitki sõnud, ja teie tahhate temma käest sõgi rahha, — mis eest?"

Tener kummardas mo pole, nago tahhaks ta andeks palluda, — ma andsin tale ühhe pari koppika wäärt rahha tükki, mis õnneks juhtumisse kaupa mo pükst tasko olli ärraeksinud, läksin siis tuikudes, nago joobnud kanna, toast wälja. Sedda ma ei woi üttelda, et ma kusagil wallo tundsin, agga sedda tundsin ma, et mo ihho ja waim wägga wässind ollid. Mo mõtted ollid keik laial, nago haganad tule käes, lendasid ühhest kohhast teise. Se arro ükst jäi mulle kätte, et ma ni rutto, kui wähhä wõimalik, omma korterisse piddin ruttama.

Agga mo korter olli sealt wägga kaugel, minne selle kange kõrwetusse käes senna! — Worimehhed sõitsid kül mürrina ja kärrina minnust mõda, agga ma ei woinud hüda: Pea kinni! — Misga piddin ma worimehhega